

Vlaams
Parlement

ingediend op **1045** (2016-2017) – Nr. 2
16 februari 2017 (2016-2017)

Verslag

namens de Commissie voor Wonen, Armoedebeleid en Gelijke Kansen
uitgebracht door Björn Anseeuw, Mercedes Van Volcem
en Michèle Hostekint

over het ontwerp van decreet

tot wijziging van artikel 92, 93, 95, 98 en 102bis
van het decreet van 15 juli 1997
houdende de Vlaamse Wooncode

Samenstelling van de Commissie voor Wonen, Armoedebeleid en Gelijke Kansen:

Voorzitter: Lorin Parys.

Vaste leden:

Björn Anseeuw, Piet De Bruyn, Jelle Engelbosch, Marc Hendrickx, Lorin Parys, Tine van der Vloet;
An Christiaens, Dirk de Kort, Katrien Partyka, Valerie Taeldeman;
Gweny De Vroe, Mercedes Van Volcem;
Michèle Hostekint, Bart Van Malderen;
An Moerenhout.

Plaatsvervangers:

Caroline Croo, Ingeborg De Meulemeester, Lies Jans, Kathleen Krekels, Nadia Sminate,
Herman Wynants;
Griet Coppé, Michel Doomst, Cindy Franssen, Katrien Schryvers;
Ann Brusseel, Freya Saeys;
Bert Moyaers, Els Robeyns;
Elke Van den Brandt.

Toegevoegde leden:

Guy D'haeseleer;
Christian Van Eyken.

Documenten in het dossier:

1045 (2016-2017) – Nr. 1: Ontwerp van decreet

INHOUD

1. Toelichting van het ontwerp van decreet.....	4
2. Algemene bespreking	5
2.1. Standpunt van Mercedes Van Volcem	5
2.2. Standpunt van An Moerenhout.....	5
2.3. Standpunt van Guy D'haeseleer	6
2.4. Standpunt van Michèle Hostekint	7
2.5. Standpunt van Katrien Partyka	8
2.6. Standpunt van Björn Anseeuw	8
2.7. Standpunt van Gwenny De Vroe.....	9
2.8. Antwoord van minister Liesbeth Homans en bijkomende opmerkingen van de commissieleden	9
3. Artikelsgewijze bespreking en stemming.....	11
4. Eindstemming	11

De Commissie voor Wonen, Armoedebeloid en Gelijke Kansen besprak op 9 februari 2017 het ontwerp van decreet tot wijziging van artikel 92, 93, 95, 98 en 102bis van het decreet van 15 juli 1997 houdende de Vlaamse Wooncode.

1. Toelichting van het ontwerp van decreet

Minister *Liesbeth Homans* deelt mee dat de huidige verplichting van huurders van sociale woningen er onder andere in bestaat om aan te tonen dat ze bereid zijn om Nederlands te leren. Het Vlaamse regeerakkoord en de daarmee overeenstemmende beleidsbrieven en -nota's zijn duidelijk. Er is qua taalbereidheid een evolutie van een inspanningsverbintenis naar een resultaatverbintenis. Deze taalvereiste wordt met het ontwerp van decreet ingevoerd als huurdersverplichting. Het gaat daarbij om een basisvaardigheid Nederlands A1, het laagste niveau qua taalkennis.

Bij de inschrijving in het kandidatenregister voor een sociale woning worden de betrokkenen op de hoogte gebracht van de verplichte taalkennisvereiste als latere huurder van een sociale woning. Uitzonderingen zijn voorzien voor mensen die om medische, psychische of cognitieve redenen niet aan de voorwaarde kunnen voldoen. De minister laakt meteen ook de foute kritiek dat mensen die analfabeet zijn daardoor benadeeld zouden worden en om die reden uit hun sociale woning zouden worden gezet.

In artikel 2 wordt het begrip 'taalbereidheid', vervangen door 'taalkennis'. In hetzelfde artikel wordt ook delegatie aan de Vlaamse Regering gegeven om te bepalen vanaf wanneer en hoe de huurder aan de voorwaarde moet voldoen, of hoe moet worden aangetoond dat hij blijvend niet kan voldoen aan de taalkennisvereiste en de uitstelregeling voor wie tijdelijk niet kan voldoen. De inburgeringsbereidheid die was opgenomen in het kader van de sociale huur, wordt als verplichting geschrapt. Het inburgeringstraject is de facto verplicht en opvolging daarvan gebeurt door het Agentschap Integratie en Inburgering en niet door het Agentschap Wonen-Vlaanderen.

In artikel 3 worden de taal- en inburgeringsbereidheidsvoorwaarde opgeheven als inschrijvingscriterium in het kandidatenregister. De taalvereiste wordt een huurdersverplichting. Er zijn diverse bewijzen mogelijk. De wijziging houdt ook in dat de sociale verhuurder de huurder op de hoogte moet brengen van de nieuwe huurdersverplichting. De huurder zelf zet de nodige stappen om een basistaalvaardigheid Nederlands te verwerven. Dat hoeft niet via een cursus, maar kan bijvoorbeeld evengoed door contact met de burens, vrijwilligerswerk of in een oudercomité. Cursussen zijn gratis.

Artikel 5 behandelt de niet-naleving van de taalkennisverplichting die kan leiden tot een boete. Verlies van de huurwoning kan niet, onderstreept de minister uitdrukkelijk. Alleen administratieve sancties zijn mogelijk.

Artikel 6 stipuleert dat de toezichthouder een administratieve boete kan opleggen. Hij kan ook een nieuwe en redelijke termijn bepalen waarbinnen de betrokken huurder alsnog aan de verplichting moet voldoen. Aan de Vlaamse Regering wordt de machtiging verleend om maximumtermijnen vast te leggen. De minister stipt nadrukkelijk aan dat de administratieve boete al jaren geleden werd ingeschreven in de Vlaamse Wooncode en dus niet uit de lucht komt vallen, zoals men al eens beweert. Alleen de overgang van een inspanningsverbintenis naar een resultaatverbintenis is nieuw.

Artikel 7 bevat een overgangsbepaling met betrekking tot zittende huurders en kandidaat-huurders. Wie al huurder was vóór de inwerkingtreding van het decreet, moet nog slechts voldoen aan de taalbereidheidsverplichting. Kandidaat-

huurders die vóór de inwerkingtreding van het ontwerp van decreet waren ingeschreven in een register en dus nog geen effectieve huurder zijn maar op een wachtlijst staan, zullen aan de nieuwe taalkennisverplichting moeten voldoen. Een sociaal verhuurder brengt hen daarvan op de hoogte.

Artikel 8 omvat de bepalingen inzake de inwerkingtreding van het decreet. Uiteraard zal de Vlaamse Regering ook de nodige uitvoeringsbesluiten moeten nemen.

2. Algemene bespreking

2.1. Standpunt van Mercedes Van Volcem

Mercedes Van Volcem vraagt of ook in kaart werd gebracht hoeveel mensen werkelijk onwillig zijn om Nederlands te leren. Zij moeten in de gelegenheid worden gesteld om de taal te leren en er moeten dus voldoende cursussen worden aangeboden. De verhouding tussen beide aspecten kan mogelijk een nieuw licht werpen op het aantal mensen dat zogenaamd niet bereid is om Nederlands te leren.

Er kunnen administratieve boetes worden opgelegd, maar met welk resultaat? Sociale huurders beschikken over een beperkt inkomen en kunnen moeilijk een administratieve boete betalen. Daar bovenop komen nog de kosten voor een dwangbevel en een deurwaarder. Wat is dan het te verwachten resultaat van de sanctie? Huurders kunnen niet uit hun woning worden gezet en een boete afdwingen is moeilijk. Is het dan geen maat voor niets?

2.2. Standpunt van An Moerenhout

An Moerenhout sluit zich aan bij het nut van een minimum aan taalvaardigheid om een vlotte communicatie mogelijk te maken in de sociale woonomgeving en om zo de leefbaarheid te bevorderen. Uit haar ervaring als lesgever basiseducatie weet ze dat taal een krachtig integratiemiddel is.

De Vlaamse Regering zal bepalen binnen welke termijn de effectieve sociale huurder over een basistaalvaardigheid Nederlands niveau A1 moet beschikken. Wie dat niveau wil halen via een cursus, moet leren lezen en schrijven, waarbij er een terechte bezorgdheid bestaat over analfabeten. De memorie van toelichting spreekt van een termijn van een jaar om aan de verplichting te voldoen. Aan mensen met beperkte cognitieve vaardigheden kan door een centrum voor basiseducatie een vrijstelling worden verleend via een verklaring van uitgeleerdheid. Maar die verklaring kan pas worden verkregen na een aantal jaar proberen, wat niet strookt met de termijn van een jaar waarbinnen aan de taalkennisvereiste moet worden voldaan. Hoe zullen beide termijnen op elkaar worden afgestemd?

De sociale huurder krijgt volgens de bepalingen van het ontwerp van decreet een tweede kans na een eerste vaststelling dat hij niet voldoet aan de taalvereiste. Eerder was er sprake van een termijn van drie maanden voor die herkansing, maar dat is niet terug te vinden in het ontwerp van decreet. Gebeurt er nog onderzoek of houdt men vast aan die termijn?

Een huurder kan vrijgesteld worden aan de hand van een medisch attest vanwege ernstige ziekte, mentale of fysieke handicap enzovoort. De minister stelde dat het ook kan gaan om mensen met een zware depressie. Ze kunnen dan het vereiste taalniveau wel halen mits ze daar voldoende tijd voor krijgen. Hiervoor is een medisch attest vereist, maar op welk punt in de procedure wordt

daarnaar gevraagd: bij inschrijving voor een sociale woning, bij het betrekken van de woning? Is er opvolging en evaluatie?

De kandidaat-huurders worden bij inschrijving voor een sociale woning over de verplichte taalvaardigheid geïnformeerd om zich te kunnen voorbereiden. Dat is een belangrijk aspect. Bij de inschrijving in het kandidatenregister voor een sociale woning is vaak nog een jarenlang traject af te leggen naar het eigenlijke betrekken van de woning en dan moeten sociale huurders duidelijk weten wat hen wacht. Goede informatie kan ervoor zorgen dat meer mensen de doelstelling halen.

De Vlaamse Woonraad en Unia vinden allebei dat er te weinig onderzoek is gebeurd om de maatregel te onderbouwen. De Vlaamse Woonraad stelt dat de minister te kort door de bocht gaat, omdat er geen studie is die aantoonst dat een dwingende en sanctionerende aanpak betere resultaten oplevert dan een stimulerende. Welke garanties heeft de minister dat de taalkennisvereiste meer kans op slagen heeft dan de taalkennisbereidheid?

Kan het systeem van administratieve boetes leiden tot meer woonzekerheid? Unia en de Vlaamse Huurdersbond hebben daar vragen bij. Het lijkt zinvol om voldoende monitoring te voorzien, waarmee de implicaties van het decreet kunnen worden opgevolgd.

2.3. Standpunt van Guy D'haeseleer

Guy D'haeseleer is het eens met de minister dat het bestaande beleid te vrijblijvend was en weinig efficiënt. De wijzigingen die worden voorgesteld volstaan echter niet. Het niet beschikken over een basiskennis Nederlands kan immers problemen geven tussen huurders onderling en tussen huurder en verhuurder. Het is cruciaal dat rechten en plichten gekend zijn waardoor voorschriften kunnen worden nageleefd. De taalkennisvereiste is in dit licht een essentieel onderdeel als toelatingsvoorwaarde voor een sociale woning, maar toch moet men genoeg nemen met het feit dat de Vlaamse Regering later een termijn zal bepalen waarbinnen men zal moeten voldoen aan die taalkennisvereiste. Welke termijn heeft de Vlaamse Regering voor ogen?

In tegenstelling tot wat het begrip administratieve vereenvoudiging doet veronderstellen, is de procedure voor opvolging van alle betrokken huurders nodeloos ingewikkeld. Het lijkt een quasi eindeloos traject van ingebrekestellingen, onderzoeken en beroepsmogelijkheden.

Wat zijn de intenties met betrekking tot de toepassing van de boetes die al in de Vlaamse Wooncode zijn opgenomen? Het lijkt weinig waarschijnlijk dat wie weigert Nederlands te leren, onder de indruk zou zijn van een boete van 25 euro. Het is ook niet duidelijk hoe men gradueel zal evolueren naar de maximumboete van 5000 euro.

Het is toch een normale vereiste dat sociale huurders onze taal op een basisniveau moeten beheersen vooraleer ze een sociale woning kunnen betrekken? Ze kunnen zich daarvoor gratis bijscholen en dus op kosten van de belastingbetaler. Wie zich inschrijft als kandidaat voor een sociale woning, staat vaak een hele tijd op een wachtlijst en dus zouden de vooropgestelde termijnen ruimschoots moeten volstaan om Nederlands te leren. De regel waarbij de taalkennisvereiste als absolute voorwaarde wordt gesteld is dus helder en zeker niet discriminerend. Het ontwerp van decreet is geland op wat politiek haalbaar is en zou nog meer kunnen evolueren naar wat maatschappelijk wenselijk is.

2.4. Standpunt van Michèle Hostekint

Michèle Hostekint erkent het belang van een goede basiskennis van het Nederlands als voorwaarde om op een goede manier aan de samenleving deel te nemen en dat mensen blijvend moeten worden gestimuleerd om de taal machtig te worden. Maar de vraag om Nederlands te leren werd reeds ingebouwd onder toenmalig minister Marino Keulen in een regering met Open Vld, CD&V en sp.a. Men moest een bereidheid tonen om Nederlands te leren om een sociale woning te kunnen betrekken. Michèle Hostekint blijft het een goed systeem vinden.

De minister vindt het systeem echter te vrijblijvend en stelt dat de regel niet altijd leidt tot het verwerven van die basiskennis Nederlands. Veel sociale huisvestingsmaatschappijen achten de maatregel ontoereikend en sommige willen een meer dwingend kader en een aantoonbare taalkennistoets. De voorschriften van de sociale verhuurder worden in sociale wooncomplexen te weinig nageleefd, zo luidt het en dat zou het gevolg zijn van een te beperkte taalkennis. Voor al die statements is er echter geen enkele objectieve staving in het ontwerp van decreet. Hoeveel sociale huisvestingsmaatschappijen geven dat aan? Waaruit blijkt dat? Zijn er cijfers?

Het ontwerp van decreet is ook niet gestoeld op een evaluatie van het bestaande beleid of een voorafgaande studie. Hoe groot is de groep onwillige huurders? Alleen het aantal boetes dat is uitgeschreven, is gekend, met name zeven in 2015. Het gaat dus om een zeer beperkt aantal mensen. Of zijn er andere cijfers? Hoeveel mensen slagen niet in de testen? Is aangetoond waarom de bereidheid om een taal te leren onvoldoende is om de leefbaarheid en communicatie te bevorderen?

De minister wil een administratieve geldboete opleggen aan wie niet slaagt in een test. De termijn waarbinnen de test moet worden afgelegd, bepaalt de Vlaamse Regering. In het ontwerpbesluit is sprake van een jaar. Volstaat dat om mensen met eerder beperkte mogelijkheden die basiskennis bij te brengen? De doorlooptijd daarvoor ligt normaal hoger. Heel wat instanties twijfelen bovendien aan de doeltreffendheid van geldboetes als middel om de doelstelling te bereiken. Welke garanties heeft de minister dat het voorgestelde systeem resulteert in een betere beheersing van het Nederlands dan in het bestaande? Het betalen van een administratieve boete neigt bovendien naar het afkopen van de verplichte taalkennis Nederlands.

Er moet ook sprake zijn van een administratieve vereenvoudiging, maar er wordt nog een heel grote verantwoordelijkheid gelegd bij de sociale verhuurder. Die moet de sociale huurder wijzen op zijn verplichting om over een basiskennis Nederlands te beschikken. Moet de loketverantwoordelijke inzake inschrijvingen dan beoordelen of iemand al dan niet voldoende Nederlands spreekt? Hoe worden mensen op de hoogte gebracht van de voorwaarden? Wordt dat nadien ook gecontroleerd? De Vlaamse Woonraad waarschuwt ervoor dat de sociale verhuurder in een controlerende functie wordt geplaatst. Die moet namelijk ook aan de Afdeling Toezicht melden of een sociale huurder al dan niet voldoet aan de voorwaarden inzake taalkennis. Dat staat haaks op de nood aan een vertrouwensrelatie tussen huurder en verhuurder. Hoe wil de minister dat risico opheffen?

De taalkennis wordt gecheckt door de sociale huisvestingsmaatschappijen aan de hand van een attest van taalkennis of via de Kruispuntbank. Hoe wordt de vereiste beoordeeld? Wordt er nagegaan of er sprake is van onwil of onkunde? Met sancties voor wie echt niet wil voldoen aan voorwaarden, kan nog worden ingestemd, maar wat met mensen die niet slagen voor de test omdat ze niet beter kunnen?

Een wijziging moet voor Michèle Hostekint steeds resulteren in beter systeem, met name dat meer mensen Nederlands machtig zijn. Het voorliggend ontwerp van decreet biedt deze garantie niet.

2.5. Standpunt van Katrien Partyka

Katrien Partyka vindt voldoende taalkennis een absolute voorwaarde om de leefbaarheid in sociale woonprojecten te garanderen. Huurders en huisvestingsmaatschappij moeten afdoend met elkaar kunnen communiceren. Als een resultaatverbintenis daartoe kan bijdragen zonder de woonzekerheid in het gedrang te brengen, dan steunt zij dat graag. Het maakt deel uit van het Vlaamse regeerakkoord en is daarin opgenomen omdat de taalbereidheidsclausule te vrijblijvend is gebleken. De resultaatverbintenis werkt via een huurdersverplichting om verdere juridische toetsen te kunnen doorstaan. De Raad van State beschouwt het als een pertinente maatregel om de communicatie tussen huurder en verhuurder en tussen huurders onderling te waarborgen. De instantie noemt het ook een niet zo moeilijk te halen punt in verhouding tot de nagestreefde doelstelling.

Toch rijst de vraag of er reeds een evaluatie is gebeurd van het bestaande bereidheidsgericht beleid. Wat met monitoring van de in te voeren verplichting en de effecten op de woonzekerheid? Hoe wordt de taalvaardigheid vastgesteld? De groep kandidaat-huurders van een sociale woning is zeer divers. Is er een link met het Agentschap Integratie en Inburgering?

2.6. Standpunt van Björn Anseeuw

Björn Anseeuw onderschrijft de doelstelling om het samenleven in sociale woonwijken leefbaarder te maken. Mensen leven er gemiddeld ook dichter op elkaar en goed samenwonen begint met elkaar verstaan. De taalbereidheid heeft in dit kader onvoldoende vruchten afgeworpen. Bij huisbezoeken die hij vroeger moest afleggen, moest hij meer dan eens bemiddelen tussen burens in sociale woonwijken. De taalbarrière bleek vaak onoverkomelijk en belette dat men elkaar kon begrijpen en begrip kon opbrengen voor elkaars situatie. Na tien jaar blijkt de taalbereidheid niet te voldoen en moet het geweer van schouder worden veranderd tot een taalkennisvereiste.

Deze verstrenging van taalbereidheid naar taalkennisvereiste wordt door sommigen in vraag gesteld. Nochtans vindt de Raad van State de taalkennisvereiste een pertinente maatregel om de bedoelde communicatie te bevorderen en dus veiligheid en leefbaarheid van de sociale wooncomplexen te waarborgen. Eigen ervaring en ook een rondvraag van de Vereniging van Vlaamse Huisvestingsmaatschappijen leerden dat een sterk taalbeleid ten aanzien van sociale huurders nodig is. Er zijn derhalve argumenten genoeg. Het recht op wonen wordt bovendien niet aangetast, al blijven sommigen dat hardnekkig beweren.

Wie niet in staat is de taal te leren, kan worden vrijgesteld. In het ontwerp van decreet wordt een vrijstelling voorzien voor mensen met onvoldoende cognitieve vaardigheden, die dus buiten hun wil om geen Nederlands kunnen leren op niveau A1. Een analfabeet is daarom nog niet cognitief beperkt.

Het systeem is niet nieuw en de opmerkingen en vragen van Michèle Hostekint hadden net zo goed kunnen gelden bij de oude regel. Het ontwerp van decreet betreft immers een aanpassing van een maatregel die al bestond.

2.7. Standpunt van Gwenny De Vroe

Gwenny De Vroe refereert aan de maatregel die eerlang door minister Keulen werd ingevoerd inzake taalbereidheid. Die bleek niet afdoend, al zijn er wel degelijk resultaten. Integratie is onvermijdelijk gebonden aan voldoende taalkennis. Een goede job en maatschappelijke vooruitgang zijn ervan afhankelijk. Bovendien is het een weg uit de armoede. De Vlaamse Regering moet nog bepalen hoe de beperking of onmogelijkheid tot leren door de huurder moet worden aangetoond. Daarbij lijkt het essentieel dat misbruiken worden uitgesloten. Een mentale handicap is eenvoudig aantoonbaar met een attest van het Vlaams Agentschap voor Personen met een Handicap, maar de grens trekken is niet zo eenvoudig. Er zijn trouwens al opleidingen op maat voor analfabeten. Op deze wijze worden mensen die niet alle kansen kregen om te leren, toch op een goede manier geholpen om te kunnen integreren.

2.8. Antwoord van minister Liesbeth Homans en bijkomende opmerkingen van de commissieleden

Minister *Liesbeth Homans* verwijst naar de memorie van toelichting waarin staat dat de Vereniging van Vlaamse Huisvestingsmaatschappijen een onderzoek heeft gevoerd op vraag van de sociale huisvestingsmaatschappijen, waaruit duidelijk bleek dat de bestaande regelgeving te vrijblijvend was.

Exacte cijfers geven is onmogelijk met het oude systeem. Het komt er immers op neer dat men simpelweg een document ondertekent waarin staat dat de persoon in kwestie bereid is om Nederlands te leren. Die persoon hoeft niet eens aan te tonen dat hij of zij ook daadwerkelijk moeite doet om Nederlands te leren. Er was evenmin voorzien in een test. Dat noemde men een verklaring op eer, maar opvolging was nooit aan de orde.

Het boetesysteem bestaat reeds jaren. Daarover nu hysterisch doen lijkt de minister serieus overdreven.

De termijn waarvan sprake staat duidelijk vermeld in het advies van de Raad van State en belooft een jaar nadat men huurder is geworden. Dan moet men aantonen dat het niveau A1 werd gehaald. Als men zich inschrijft om huurder te worden, en dus op de wachtlijst komt, wordt de betrokkene al geïnformeerd. De tijdspanne waarover hij of zij dus beschikt om het niveau te halen is in realiteit veel langer. In het ontwerp van decreet zijn bovendien ook uitzonderingen voorzien waarbij men meer dan een jaar kan krijgen om medische of cognitieve redenen. De minister verwijst daarvoor naar artikel 2.

Een medisch attest moet worden voorgelegd ten laatste op de dag dat men effectief huurder wordt.

De Raad van State beschouwt de maatregel als een communicatiebevorderende maatregel. Ook het systeem van de boetes krijgt een positieve beoordeling. Het is niet noodzakelijk in strijd met het in artikel 23, derde lid, 3°, van de Grondwet gewaarborgde recht op een behoorlijke huisvesting.

Het advies van de Raad van State stelt dat de maatregel behalve pertinent ook evenredig is omdat het recht op wonen niet ontnomen kan worden. Het niveau A1 inzake taalkennis is niet overdreven volgens de Raad van State. De huurder krijgt een termijn van een jaar na de huurovereenkomst om dit niveau te halen. Personen die ernstig ziek zijn, een mentale handicap hebben of over beperkte cognitieve vaardigheden beschikken, worden vrijgesteld. Er wordt tevens uitstel verleend voor personen die om beroepsmatige, persoonlijke of medische redenen de termijn niet halen. De minister vindt het op zijn minst bizar dat na al die

argumenten van de Raad van State er toch nog twijfel leeft bij sommigen, zeker omdat iedereen het belang van taalkennis Nederlands erkent als cruciaal element in het samenlevingstraject.

De beoordeling van de boetes gebeurt door de Afdeling Toezicht en gaat over de gradaties, zoals ook eerder het geval was. Zelfs de bedragen blijven gelijk. Een boete kan men niet afkopen. Het is niet zo dat men door het betalen van een boete wordt vrijgesteld van het voldoen aan de verplichting van de taalkennisvereiste. Het blijft de bedoeling niveau A1 te halen.

An Moerenhout informeert of de mogelijke langere termijn voor mensen met beperkte cognitieve vaardigheden al vastligt. Het aanbod voor analfabeten is er, maar loopt gemiddeld over vijf jaar. Daarom lijkt het van belang om voor specifieke doelgroepen ook in een langere termijn te voorzien.

Het medisch attest kan ten laatste worden voorgelegd op het ogenblik van het betrekken van een sociale woning. Maar een ernstige depressie kan jaren duren. In het bestaande model wordt dit meegenomen in een veel langer traject, wat in de nieuwe regelgeving niet het geval is.

Klopt het dat de huurder voor wie er geen geschikte opleiding voorhanden was op het ogenblik dat hij of zij de sociale woning betrok, ook vrijstelling krijgt?

Op welke termijn kunnen de uitvoeringsbesluiten worden verwacht en welke middelen worden voor de uitvoering van het ontwerp van decreet voorzien?

An Moerenhout vond het advies van de Raad van State toch veeleer streng met heel wat vragen om verduidelijking, al geeft de memorie van toelichting wel een paar antwoorden. Het advies stelt: "Het zou kennelijk onredelijk zijn indien aan een huurder van een sociale huurwoning aan wie een administratieve geldboete wordt opgelegd omdat hij niet aan de taalkennisvereiste heeft voldaan, niet een redelijke termijn wordt gegeven die hem in staat stelt om alsnog aan te tonen dat hij over het vereiste taalvaardigheid beschikt. Zonder een dergelijke termijn zou immers een opeenvolging van administratieve geldboeten kunnen worden opgelegd, waarvan de totale omvang ertoe zou kunnen leiden dat het recht op behoorlijke huisvesting zelf in het gedrang komt.". An Moerenhout vindt de vraag naar de wijze van opvolging en toezicht dus terecht, om de huisvesting niet in het gedrang te brengen.

Michèle Hostekint verwijst naar de opmerking van de minister en stelt dat niemand hysterisch deed. Ze blijft wel op haar honger zitten wat betreft de evaluatie van eerder beleid, monitoring en een studie die kan aangeven waar het fout zou zitten met het bestaande beleid. Alleen de zeven boetes van 2015 zijn gekend en dan lijkt het logischer om eerst het systeem aan een onderzoek en opvolging te onderwerpen. Persoonlijke ervaringen zijn belangrijk, maar objectieve feiten zijn cruciaal voor het beleid.

Björn Anseeuw bevestigt dat persoonlijke ervaring geen grondslag kan zijn voor beleid. Hij verwees voor een objectieve maatstaf dan ook naar het advies van de Raad van State. Dit advies zegt nergens dat de redelijke termijn om aan zijn verplichtingen te voldoen, niet gegarandeerd zou zijn. Hij begrijpt echter de bekommernis van An Moerenhout. Het voorliggend ontwerp van decreet moet juist een gedegen opvolging mogelijk maken. Dat is dan meteen een prima reden om ook vanuit de oppositie het ontwerp van decreet te steunen.

Minister *Liesbeth Homans* stelt dat een afwijking van de termijn waarop aan de verplichting moet worden voldaan, uiteraard afhankelijk zal zijn van de reden die hiervoor wordt opgegeven. Ook dat wordt vastgelegd. Het is ook trouwens niet

nodig om een cursus te volgen om zich het Nederlands op basisniveau eigen te maken. Voor een analfabeet die geen Alfacursus heeft kunnen volgen omdat er bijvoorbeeld geen aanbod was in een bepaalde regio, zal uitstel worden verleend.

3. Artikelsgewijze bespreking en stemming

Artikel 1 wordt unaniem aangenomen met 15 stemmen.

De artikelen 2 tot en met 8 worden zonder opmerkingen aangenomen met 12 stemmen tegen 1, bij 2 onthoudingen.

4. Eindstemming

Het ontwerp van decreet tot wijziging van artikel 92, 93, 95, 98 en 102bis van het decreet van 15 juli 1997 houdende de Vlaamse Wooncode wordt aangenomen met 12 stemmen tegen 1, bij 2 onthoudingen.

Lorin PARYS,
voorzitter

Björn ANSEEUW
Mercedes VAN VOLCEM
Michèle HOSTEKINT,
verslaggevers